

ὁμοίως ἢ καὶ τῶν ἀριθμῶν ἀριθμοῦ τῶν ἐφορῶν. εἰ δὲ ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ ἀνάγκη μάλλον, ὡς ἄρ
 Πλάτων ἐλεγετο ἔχειν τὰ ἀπειρῶν ἀριθμοῦ, καὶ
 εἰνὰ πῖνα παρῶν τῶν ἀριθμῶν καὶ τεσσάρων, καὶ
 οὐ συμβλητῶν ἔξ τῶν ἀριθμῶν παρῶν ἀριθμῶν.
 αὐτῶν αὐτῶν πῖνα πῖνα τῶν αὐτῶν, εἰρηται ὅτι
 ἀδωλάτα πολλὰ συμβαίνει ἀριθμῶν ἀνάγκη
 καὶ ἡ εἰναιος, ἢ οὕτως ἔχειν ὡς εἰ μὴ δὲ τέ-
 ρος, καὶ αὐτῶν ἐξ ἑαυτῶν ἢ ἀριθμῶν χωριστῶν.
 φανερόν ἐστι ἐν τούτων, καὶ ὅτι χωρίζεται λέγε-
 ται ὁ πῖνα τῶν ἔξ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν,
 τὸν ἔξ εἰδῶν, καὶ τὸν μαθηματικῶν. ἀνάγκη
 γὰρ εἰς μίαν δόξαν συμβαίνει δύο ἀμαρτίας.
 οὐτε γὰρ μαθηματικῶν ἀριθμῶν ἐν ἑαυτῶν τῶ-
 τον ἔξ τῶν ἔξ τῶν ἀριθμῶν, ἀλλ' ἰδίως ὑποδείξας ὑπο-
 δείξον, ἀνάγκη μακρῶν, ὅσα τε τοῖς ὡς
 εἶδη τὸν ἀριθμῶν λέγουσι συμβαίνει, καὶ
 ταῦτα ἀριθμῶν λέγουσι ὅτι ἔξ Πυθαγορείων
 ἔξ τῶν, τῆ ἀριθμῶν ἐλάττω διεχερέας ἔξ τῶν
 παρῶν εἰρημῶν, τῆ ἢ ἰδίως ἐτέρας, τὸ γὰρ
 γὰρ μὴ χωριστῶν ποιεῖν τὸν ἀριθμῶν, ἀρραεῖ
 πολλὰ ἔξ ἀδωλάτων. τὸ ἢ τὰ σώματα ἐξ
 ἀριθμῶν ἔξ τῶν ἀριθμῶν πῖνα
 ἔξ μαθηματικῶν, ἀδωλάτων ὅτι οὐτε γὰρ ἄ-
 νομα μαρτυρεῖ λέγειν ἀριθμῶν. εἶδη ὅτι μέλισται
 αὐτῶν ἔξ τῶν ἔξ τῶν, οὐχ ἄρα μονάδες μέ-
 γαθος ἔχουσι, μέγας δὲ ἔξ ἀδωλάτων συλ-
 κῆται πῖνα ὁμοίως, ἀριθμῶν, ὅ γὰρ ἀριθμῶν
 μαθηματικῶν ἀριθμῶν, μαθηματικῶν ὅτι εἰναιος ἢ
 ἀριθμῶν, τὰ ὅτι λέγουσι. τὰ γὰρ θεωρήματα
 παρῶν ποιεῖ τοῖς σώμασιν, ὡς ἐξ εἰναιος ὄν-
 των ἔξ ἀριθμῶν, ἢ πῖνα ἀνάγκη ἔξ, εἰ-
 παρῶν ὅτι ἀριθμῶν ἔξ ὄντων πῖνα αὐτῶν, πῖ-
 των εἰνὰ πῖνα ἔξ εἰρημῶν ἔξ τῶν. οὐδένα ἢ
 τῶν αὐτῶν ἐξ ἑαυτῶν. φανερόν οὖν ὡς εἰναιος ἔξ
 ἀριθμῶν πῖνα τῶν αὐτῶν φύσιν, εἰναιος κατασκευά-
 ζουσι οἱ χωριστῶν ποιοῦντες αὐτῶν. ἢ πῖνα
 ἔξ ἑαυτῶν μονάδες ἐν τῶ μεγάλῳ καὶ μικρῶ ἐ-
 σαδέντων ὅτι, ἢ ἔξ ἐν τῶ μικρῶ, ἢ ἔξ ἐν
 τῶ μεγάλῳ εἰ ἔξ δὲ οὕτως, οὐτε ἐν πῖνα
 ἔξ τῶν αὐτῶν ἔξ τῶν, οὐτε ἀδιάφορος αἰ μο-
 νάδες ἐν τῶ ἔξ τῶ γὰρ τὸ μέγα, ἐν τῶ ἢ τὸ μικρῶν
 ἢ παρῶν εἰρημῶν τῶ φύσιν ἢ πῖνα ἐν τῶ ἔξ τῶ
 δι αὐτῶν πῖνα: μίαν γὰρ ἀριθμῶν. ἀριθμῶν διὰ τῶ
 ὅτι αὐτῶν τὸ ἐν ποιοῦσιν ἐν τῶ ἀριθμῶν μέ-
 στον. εἰ δὲ ἔξ ἑαυτῶν ἔξ μονάδων ἔξ ἀμο-
 τῶρον ὅτι ἔξ τῶν αὐτῶν, ἢ διαδέ τῶν ἔξ τῶν
 πῖνα οὐσα φύσιν ἐν τῶ μεγάλῳ καὶ μικρῶ:

A Similiter autem ceteros quoque conse-
 quentes numeros. Si autem ipsum unum
 est principium, necesse magis est, quæ cir-
 ca numeros sunt, se habere (vt Plato aie-
 bat) ac esse dualitatem primam, & terna-
 rium: nec esse numeros ad se inuicem
 combinabiles. Si quis verò rursus hæc po-
 nat, dictum est, quòd multa impossibilia
 accidunt. At necesse est aut hoc, aut illo
 modo se habere: quare si neutro modo,
 non est possibile numerum esse separa-
 tum. Constat autem ex his, quòd tertius
 modus pessime dicitur, eundem videlicet
 esse mathematicum & specierum num-
 erum. Necesse est enim in vnam opi-
 nionem duos errores conuenire. Nec en-
 im mathematicum numerum contingit
 hoc modo esse, sed proprias suppositio-
 nes supponentem necesse est prolixum
 esse, & insuper quæcunque accidunt eis,
 qui vt species numerum dicunt, hæc et-
 iam necesse est dicere. Modus verò Py-
 thagoricorum, partim pauciores habet
 difficultates, quam prius dictæ sunt, par-
 tim alias proprias. Nam non separatim
 facere numerum, aufert multa impossi-
 bilia. Corpora verò ex numeris esse compo-
 sita, & hunc numerum mathematicum esse,
 impossibile est: nec enim indiuiduas
 magnitudines dicere, verum est. Deinde
 quia hoc modo maximè se habent, vnita-
 tes verò non habent magnitudinem: ma-
 gnitudinem verò ex indiuisibilibus compo-
 ni, quoniam modo possibile est? At verò
 numerus. Arithmeticus, monadicus est: il-
 li verò numerum entia dicunt. Specula-
 tiones enim adaptant corporibus, tan-
 quam existentibus ex ipsis numeris. Si ig-
 gitur necesse quidem est horum aliquò
 dictorum modorum esse, numerus qui-
 dem aliquid per se entium est, nullo au-
 tem horum esse contingit, constat non esse
 aliquam talem numeri naturam, qua-
 lem asserunt, qui eum separatim faciunt.
 Item, vtrum vnæquæque vnitas ex magno
 & paruo adæquatiss fit, aut hæc quidem è
 paruo, illa verò ex magno? Si itaque sit,
 nec ex omnibus elementis vniquod-
 que est, nec vnitates sunt indifferentes: in
 hac quidem magnum, in hac verò par-
 uum inest, suapte natura contrarium ex-
 istens. Item, quæ in ipso ternario, quò-
 nam modo sunt? Vna enim superflua est:
 sed propterea fortassis, ipsura in impare
 medium faciunt. Quòd si vtræque vnita-
 tum ex ambobus est adæquatiss, quò-
 nam modo dualitas vna quædam ex-
 istens natura, ex magno & paruo erit?